

Toetssteen der ware en valse genade

Th. Van der Groe

24. H.C. ZONDAG 18 - Wat nut ons de hemelvaart van Christus?

Vr. 46. Wat verstaat gij daarmede: Opgevaren ten hemel?

Antw. Dat Christus voor de ogen Zijner jongeren van de aarde ten hemel is opgeheven, en dat Hij ons ten goede daar is, totdat Hij wederkomt om te oordelen de levenden en de doden.

Vr. 47. Is dan Christus niet bij ons tot aan het einde der wereld, zoals Hij ons beloofd heeft?

Antw. Christus is waarachtig mens en waarachtig God. Naar Zijn menselijke natuur is Hij niet meer op aarde; maar naar Zijn Godheid, majesteit, genade en Geest wijkt Hij nimmermeer van ons.

Vr. 48. Maar zo de mensheid niet overal is waar de Godheid is, worden dan de twee naturen in Christus niet van elkander gescheiden?

Antw. Ganselijk niet; want dewijl de Godheid door niets kan ingesloten worden en overal tegenwoordig is, zo moet volgen, dat zij wel buiten haar aangenomen mensheid is, en nochtans niettemin ook in haar is en persoonlijk met haar verenigd blijft.

Vr. 49 Wat nut ons de hemelvaart van Christus?

Antw. Ten eerste dat Hij in den hemel voor het aangezicht Zijns Vaders onze Voorspreker is. Ten ander dat wij ons vlees in den hemel tot een zeker pand hebben, dat Hij, als het Hoofd, ons, Zijn lidmaten, ook tot Zich zal nemen. Ten derde dat Hij ons Zijn Geest tot een Tegenpand zendt, door Wiens kracht wij zoeken wat daarboven is, waar Christus is, zittende ter rechterhand Gods, en niet wat op de aarde is.

Tot de tweede trap van de luisterrijke verhoging van de Zaligmaker, zijnde Zijn Hemelvaart, dat een ander zeer gewichtig artikel is van het heilig geloof, zonder welker rechte kennis, gelovige omhelzing en godzalige betrachting niemand ooit een waar Christen zal mogen zijn. De Heilige Geest heeft ons door Lukas ontwijfelbaar geopenbaard, dat onze hoogwaardige Zaligmaker, *nadat Hij geleden had, Zichzelf aan Zijn geliefde Apostelen levend vertoond heeft, met veel gewisse kentekenen, veertig dagen lang, zijnde van hen gezien, en sprekende van de dingen, die het Koninkrijk Gods aangaan, Hand. 1:3.* Zoveel tijd heeft de

getrouwe Heiland hier op de wereld enkel willen vertoeven, ten einde het gelovige Christenvolk een ontwijfelbare verzekering te geven van de gewisse waarheid van Zijn opstanding. En om alzo het fundament wel vast in de grond neer te leggen, waar alles voortaan onwankelbaar op zou rusten. Deze was die Petra, waarop Hij Zelf nu Zijn gemeente zou bouwen, zodat de poorten der hel dezelve in der eeuwigheid niet zouden kunnen overweldigen, ja, daar ook niet een steen immermeer van afrukken, Matth. 16:18. De satan, die boze leugengeest, wel genoeg bemerkende, dat Christus' opstanding het vaste fundament zou zijn van Zijn koninkrijk, hetwelk al de koninkrijken der wereld eens vermalen zou, en zelf in alle eeuwigheid zou bestaan, Dan. 2:44, heeft daarom aanstonds een armhartige toeleg gemaakt, om door middel van de overste der Joden en van de Romeinse wachters de helderschijnende zon van Jezus' glorievolle verrijzing uit de dood en uit het graf met een dikke wolk van leugens te bedekken. Maar ziet, de eeuwige waarheid en wijsheid Gods heeft die boze toeleg ras verijdeld, met haar verheerlijkte mensheid hier nog zolang op aarde te plaatsen, niet elders in een hoek, maar vlak voor de ogen van haar leerlingen, met welke zij al die tijd genoegzaam omwandelde, te samen at en dronk en troostrijke redenen hield, en ander gewisse kentekenen overvloedig toereikte, totdat er geheel geen twijfel aan de opstanding meer kon vallen. Daarna de dierbare Heiland toen eindelijk van ons gegaan en opgevaren is naar de hemel. Zijnde voor de ogen van Zijn jongeren van de aarde ten hemel opgevaren, waar Hij ons ten goede is, totdat Hij wederkomt om te oordelen de levenden en de doden (Vraag 46).

Zijn aanbiddelijke wijsheid heeft het nodig geacht, tot versterking van het Christengeloof, om voor de ogen van Zijn Apostelen, en mogelijk ook van Zijn ander jongere discipelen, ten hemel te varen, en terzelfder tijd hun Zijn Engelen toe te zenden, om hen wegens dit zijn afscheiden te vertroosten, zoals ons dat verhaald wordt, Luk. 24:50, 51 en Hand. 1:9-11.

Wat nu de uitwendige manier of wijs betreft van Zijn Hemelvaart, dat begeert het oprecht Christengeloof niet vleeselijk nieuwsgierig te onderzoeken, zoals veel tijdgelovige en beschouwende naam-Christenen plegen te doen, maar hoe zuiverder het geloof werkt, hoe het hier eenvoudiger handelt. Wetend *dat het de Geest is, Die levendig maakt, en dat het vlees niet nut is*, Joh. 6:63. Het gemoed van de Christen acht het genoeg, door ontwijfelbaar zeker en waarachtig te houden, op het Goddelijk getuigenis van de Heilige Geest, dat de Heere Jezus, ten einde van veertig dagen na Zijn opstanding, lichamelijk van hier gegaan is, verlatende deze wereld, en Zijn heilige mensheid overbrengende en plaatsende in de hemel, om daar te blijven tot de jongste dag.

"Ik behoef", zegt een waar gelovige, hier meer niet van te weten. En dit weet ik zeker, omdat ik het zo geschreven vind in het levendige eeuwigblijvend Woord van God. Willen anderen hier nu over de bijzondere wijze van mijns Heeren en Zaligmakers hemelvaart nog vleeselijk onder elkaar blijven filosoferen en twisten, zij mogen dat doen, maar ik laat mij daar geenszins in. Ik ben tevreden als ik maar vast mag geloven, dat mijn Heere Jezus Christus, waarachtig mens en waarachtig God is, en dat Hij, naar Zijn menselijke natuur, niet meer op aarde is, maar dat Hij, naar Zijn Godheid, majesteit, genade en geest, nimmermeer van ons wijkt (Vraag 47). Van beide word ik verzekerd door Zijn waarachtig Woord, en daarom begeer ik het beide ook volstandig en hartelijk te geloven, zonder enige twijfeling."

En zo verwerpt het geloof dan ook ten enenmale die ongerijmde dwaling van de *alomtegenwoordigheid van Christus' mensheid*. "Nee", zegt het geloof, "dat leert het Evangelie ons niet. Het dit is alleen een louter menselijk verlichtsel van degenen, die afgeweken zijn van de eenvoudigheid, die in Christus is, zich dwaselijk inbeeldende, dat, indien de mensheid van de Zaligmaker niet overal was, waar de Godheid is, die twee naturen in Hem dan van elkander zouden gescheiden worden. Daar het immers zeker genoeg is uit de eigenlijke vereniging van Christus' naturen in één Persoon, dat iedere natuur haar bijzondere wezenlijke eigenschappen in die vereniging onveranderlijk blijft behouden. En dat daarom, mitsdien de Godheid onbegrijpelijk en overalteenwoordig is, noodzakelijk ook moet volgen,

dat zij wel buiten haar aangenomen mensheid is, en toch evenwel persoonlijk met haar verenigd blijft in de hemel, waar de mensheid nu haar vaste verblijf genomen heeft (Vraag 48).

Het ijdel en dartel waangeloof van de **ongeheiligde letterkundigen** vermaakt zich graag in de spitsvondige bespiegelingen van de hogere Evangelische verborgenheden, dezelve schoeiende op de smalle leest van het vleesgezinde vernuft, en is dan genegen *om allerlei vragen op te werpen, die dwaas en zonder lering zijn, en twisten voortbrengen*, 2 Tim. 2:23. En hierin bestaat mogelijk een voornaam gedeelte van de schone Christengeleerdheid, welke sommigen zo ijverig najagen, die toch waarlijk veel verstandiger zouden handelen, indien zij het meer toelagen op een eenvoudig waar geloof, dan op een vleselijk redeneerkundig onderzoek van de hoogwaardige zaken van het Evangelie. Een zielverlichtende en heiligende geloofsbeschouwing, inwendig bestuurd door Gods Geest, zal het met een geleerde onwetendheid waarlijk veel verder brengen, dan de schranderste en nauwkeurigste bespiegeling van de vleselijke rede immer zou mogen doen, met al haar uitmuntende wijsheid. Het is toch Gods welbehagen, om de kinderkens te openbaren, wat Hij voor de wijzen en verstandigen verborgen heeft, Matth. 11:25. De genade zal ons leren, *bij de kennis matigheid te voegen*, 2 Petrus 1:6, *en wijs te zijn tot matigheid, zoals als God een iegelijk de mate des geloofs gedeeld heeft*, Rom. 12:3. Want al wat wij meer weten dan wij waarlijk geloven, is maar een ijdele en winderige wetenschap, welke men aan de deur van het Evangelie moet afleggen, wanneer men daar wil binnentreden, 1 Kor. 3:18. Zeker, *het dwaze Gods is wijzer dan de mensen*, 1 Kor. 1:25. Indien slechts die éne grondregel, door de Goddelijke genade, eens goed gekend en geloofd en betracht werd door degenen, die roem willen dragen in de Godgeleerdheid, zou er mogelijk het honderdste part van de twisten en verdeeldheden over de zaken van de Religie niet onder ons zijn, die men nu, helaas, bespeurt! *Want velen, zichzelf uitgevende voor wijzen, zijn zij dwaas geworden*, Rom. 1:22, en hebben met hun wijze hoofd en arbeidzame handen nauwelijks iets anders uitgevoerd, dan dat zij het kleed van Christus jammerlijk hebben vaneen gescheurd, en gemaakt dat het arme volk, dat graag zijn leidlieden volgt, allerwegen met de stukken en brokken heengelopen is. En wie zal die nu weer ordentelijk samenvoegen?

Een oprecht hemelsgezind gemoed zal veel liever bij het geestelijke geloofslicht die dierbare verborgenheid van de hemelvaart van de Zaligmaker aandachtig willen overleggen, en trachten uit die allerkostelijkste bloem van de allerliefelijkste honig te zuigen. Als Christus hier Zelf de ziel wil leiden in de school van Zijn Geest, en het boek van het Evangelie in haar hand wil geven, en de zegelen daarvan openbreken en haar ogen reinigen dat zij er recht in lezen kan, dan zal men haar wel spoedig horen uitroepen: *o, wat onbegrijpelijke wonderen van Goddelijke heerlijkheid worden mij hier al weer vertoond in deze heldere spiegel van de doorluchtige hemelvaart van mijn Immanuël, Die zo pas tevoren voor mij ter helle was neergedaald! Uit de hel zelf is niemand ooit opgeklommen in de hemel, maar de Heere van de hemel, de eeuwige Zoon van de Vader, de gezegende Verlosser van de wereld is neergekomen, en is ter hel neergedaald, en is toen weer opgevaren ten hemel. Wat een wonderlijke omwenteling is dat niet geweest!*

Wat zijn dit geen verbazende geheimen uit de grondeloze afgrond van de wijsheid en de kennis Gods! Voor de wijste van de koningen waren *de weg van een arend in de hemel, en de weg van een slang op een rotssteen te wonderlijke dingen*, welke hij bekende niet te weten, Spr. 30:18, 19. Maar als wij die dingen hier eens geestelijk overnemen, dan zullen wij nog wat anders zien. In de neerdaling ter hel van onze Zaligmaker kroop de duivel, de oude slang, boven op die Rots der eeuwen, en dacht die Rots Zelf te verslinden. Maar in Zijn hemelvaart ligt de kop van de slang vermorzeld onder de Rotssteen, en de weg des Arends is in de bovenste hemel. Wie moet hier nu ook niet zeggen, deze dingen zijn voor mij te wonderlijk? Ach! wat zal een aardsgezind verstand, dat nog nimmer omschenen werd van het zuivere licht van de hemel, hier toch begripen kunnen van deze onbegrijpelijke hemelse heerlijkheden?

Het geschiedt zelfs niet dan al te veel, dat er verlegen en bekommerde zielen zijn, die daar jammerlijk zuchten bij zichzelf: *helaas! dat de Heere Jezus nog in de wereld was, en met ons omwandelde, zo mocht ik hopen, dat ik Hem elders vinden zou, om mij aan Zijn voeten neer te werpen, en Hem te smeken, dat Hij zich mijner ook wilde ontfermen. Maar waar zal ik, arm blind schepsel Hem nu toch zoeken? Want ik kan niet geloven, dat Hij in genade op mij zou neerzien, en dat Hij mijn ellendig roepen en zuchten wil horen. Althans ik zie of gevoel niets van Hem, enz.* Deze zijn de nare klachten en uitboezemingen van het zielverdervend ongeloof, dat met Thomas eerst wil zien en voelen en tasten, eer het een woord uit de mond der waarheid als waarachtig wil aannemen, en zich daar geheel op verlaten.

Maar geheel anders handelt dat edel en ongeveinsd geloof, hetwelk een zuivere vrucht van de Geest is. Dat laat zulke armhartige gedachten varen, zijnde met Apollos onderwezen in de weg des Heeren, Hand. 18:25. Het strekt zijn hals omhoog, als de paarden in de wagens van Farao, Hoogl. 1:9, en roept dan uit: *o! dat mijn dierbare Zaligmaker na Zijn opstanding uit de dood van hier opgevaren is naar de hoge hemel, en dat Hij daar nu is gaan wonen in het paleis van Zijn heerlijkheid! Dat is voor mij een alleraanbiddelijkst wonder van Goddelijk heil en vertroosting, waar mijn arm hart ook zelfs het duizendste gedeelte niet van kan bevatten.* Zeker, waar het oog des geloofs zich ook heenwendt, hetzij op de voorzeggingen en schaduwen van het Oude Testament, hetzij op de Persoon van Christus, hetzij op de heerlijke vruchten van Zijn hemelvaart zelf, Gods kinderen moeten alleen zeggen, het is ons nut, dat Hij heengegaan is, *en dat Hij Zijn Majesteit gesteld heeft boven de hemelen*, Ps. 8:2. Ongelukkig waren wij, indien Hij op de wereld bij ons gebleven was, want dan zou de weg naar de hemel voor ons nog geheel gesloten zijn, die Hij nu wijd geopend heeft! Want:

1. *Eerst.* De voorzeggingen van de oude profeten, onder welke die van David, Ps. 47 en 68:19, bijzonder uitmunten, vorderden noodzakelijk, dat de Heere Jezus, nadat Hij geleden had, weer ten hemel voer. Want God had die grote weldaad aan de kerk beloofd, en Zijn waarheid kan immers niet feilen? Een belofte van Hem is zo goed als de zaak, die beloofd wordt, wat de zekerheid betreft. Ook vereisten het de schaduwen of voorbeelden van het Oude Testament, als van Henoch, Jozef, Mozes, David, Elia, van de hogepriester, en zijn ingang in het Heilige der heiligen, van de staf van Aaron, en van de gouden kruik met manna, welke beide achter het tweede voorhangsel in het Heilige der heiligen moesten weggelegd worden voor het aangezicht des Heeren, Hebr. 9:4. Deze waren allen levendige figuren of afbeeldsels van de luisterrijke hemelvaart van Christus. Maar hoe zou de zaak zelf dan nu toch hebben kunnen ontbreken? *Het zij immers wel verre daar vandaan*, zegt het geloof, dat de Heere Zijn volk met ijdele schaduwbeelden zou hebben willen bedriegen. Zij hebben immers die hemelvaart, door de Geest tevoren geloofd, wetende dat God getrouw was in Zijn beloften. Daarom heeft het zo moeten geschieden, naar het geloof. Mijn Jezus heeft de schaduwen doen vlieden, en het Evangelie daargesteld, wanneer Hij opgevaren is ten hemel, en Zijn Geest vandaar heeft uitgezonden in Zijn kerk.
2. *Ten tweede.* Niet minder vereiste de bijzondere hoedanigheid van des Heilands Persoon, dat Hij in de hemel Zijn verblijf ging houden, nadat Hij Zijn middelaarswerk hier op aarde verricht had. De Goddelijke wijsheid heeft aan alle dingen verblijfplaats geordineerd, overeenkomstig hun aard en gelegenheid. De eerste mens was aards uit de aarde, hierom gaf Hij hem ook de aarde tot zijn woonplaats. *Maar de tweede Mens Christus is de Heere uit de hemel*, 1 Kor. 15:47. Hij is enkel hemels, vs. 48, niet alleen naar Zijn Godheid, welke met het stoffelijke aardse wezen niets gemeens heeft, maar ook naar Zijn mensheid, die, ontvangen zijnde uit de Heilige Geest, zo van een bovennatuurlijk en hemels beginsel is, en ook door de opstanding van alle aardse natuurlijke bewegingen geheel afgelegd heeft, opdat al Zijn ware gelovigen, die het beeld van de aardse gedragen hebben, ook het beeld van de hemelse dragen zouden, vs. 49. Daaruit volgt dat de hemel dan ook het rechte element, en de gevoeglijke woonplaats van onze hemelse

Zaligmaker, waar hij dan ook noodzakelijk weer heen moest trekken, zodra hij het werk van onze verlossing op de aarde verricht had. Dat gewichtig werk vereiste Zijn tegenwoordigheid voor enigen tijd hier bij ons, maar Hij was daar als buiten Zijn natuurlijke rustplaats, want naar Zijn eigenlijke en oorspronkelijke staat moest Hij met Zijn heilige en hemelse mensheid Zijn vast verblijf en woning ook nergens hebben, dan in de hemel. Zoals wij dat, zelfs in de geschapen natuur alleszins bemerken, hoe alle dingen weer terugkeren naar hun eigenlijke standplaats, die overeenkomstig is met hun aard, zodra als maar de oorzaken of hinderpalen, welke hen daaruit gevoerd en gehouden hebben, voor een tijd weer weggenomen worden. Zó was het ook in alle manieren geheel gevoegelijk, dat onze Heere Jezus Christus weer vertrok naar de hemel, en deze wereld verliet tot aan de tijd van de wederoprichting aller dingen, zodra als de oorzaak, die hem van daar had doen neerkomen, ophield. Hierom zeide hij: *Ik ben van de Vader uitgegaan en ben in de wereld gekomen, wederom verlaat Ik de wereld, en ga heen tot de Vader*, Joh. 16:28. Wat zijn het dan geen arme, vleselijke gedachten van de hoge Goddelijke Zaligmaker, als men Zijn lichamelijke tegenwoordigheid nu nog in de wereld zou wensen? O, dit is een gewis teken, dat onze harten nog zeer aardsgezind zijn, en dat wij, indien al iets, echter nog zeer weinig van Christus en van de hemel kennen!

3. *Ten derde.* Ook vorderen de heilige Middelaarsambten van de Heere Jezus, op allerlei wijze, dat Hij heeft moeten opvaren, ver boven al de hemelen, opdat Hij alle dingen vervullen zou, Ef. 4:10. Hij is, zoals wij weten, nu onder het Evangelie de hoogste Profeet, Priester en Koning van het ganse menselijke geslacht, dat Hem gelovig erkent en bemint. En de plichten van alle drie van Zijn Goddelijke ambten vereisen Zijn tegenwoordigheid nu ook alleszins in de hemel. Hetgeen de Apostel van Hem zegt, dat, *indien Hij op aarde ware, Hij Zelf geen Priester zijn zou*, Hebr. 8:4, is ook, in geen mindere kracht en waarheid, op Zijn Profetisch en Koninklijk ambt toepasselijk. Hij zou niet één van die drie hoogwaardige ambten hebben kunnen bedienen of uitvoeren, tot zaligheid van Zijn kerk, indien Hij hier op de aarde gebleven was.

A. Beschouwen wij Hem als de grote *Heilprofeet* en Leraar der gerechtigheid, die aan de Evangeliekerk beloofd is, Joël 2:23, naar Wie een ieder moet horen, Deut. 18:15; Matth. 17:5, en in Denwelken al de schatten der wijsheid en der kennis verborgen zijn, Kol. 2:3, dat grote ambt vereist zeker dat de Christus des Heeren Zijn tegenwoordigheid, door al de eeuwen, bestendig hield in de bovenste hemel. Een houten of een stenen predikstoel is gepast genoeg voor een aards profeet of leraar, om vandaar in Zijn lage standplaats aan het volk, dat Hem hoort, het Evangelie te verkondigen. Maar deze hoogverheven Leraar paste geen ander predikstoel, dan de opperste troon der Goddelijke Majesteit in de hemel. Om vandaar Zijn stem te verheffen, als het geruis van veel wateren, als de stem van de Almachtige, Ezech. 1:24. Zijn stem moest niet slechts gehoord worden in het Joodse land, maar het geluid van Zijn Evangelie moest ook uitgaan over de gehele aarde, *en deszelfs woorden tot de einden der wereld*, Rom. 10:18. De satan had de wereld geheel vervuld met de helse duisternissen van onwetendheid, afgoderij en vervloekte godloosheid, en hij had alle volkeren en natiën met die ijselijke ketenen vast gekluisterd. Maar de almachtige Zoon van God, hebbende die slang de kop vermorzeld, is toen opgevaren in de hoogte, om vandaar, als de Zon der Gerechtigheid, de aarde te verlichten met de glansrijke stralen van Zijn Goddelijke heerlijkheid. Zoals van Hem voorzeggd was: *Hij zal niet verdonkerd worden, en Hij zal niet verbroken worden, totdat Hij het recht op aarde zal hebben besteld, en de eilanden zullen naar Zijn leer wachten*, Jes. 42:4. Voorzeker, zegt een waar gelovige, indien mijn Heere Jezus niet opgevaren was ten hemel, zo waren dan de apostelen, de profeten, de evangelisten en al de andere leraars maar donkerbrandende kaarslichten geweest, en een deel flikkersterren aan het firmament des hemels, door welke de duistere wereld en mijn onwetende ziel geenszins hadden kunnen verlicht worden, of een enig straaltje ontvangen van Zijn genade en heerlijkheid. Maar nu mijn Zaligmaker door de hemelen is doorgegaan, Hebr. 4:14, heeft Hij de schatkamer des hemels, die vast verzegeld waren, wijd geopend, en

Zijn Heilige Geest van daar neergezonden in de wereld, om allen te verlichten, dat zij mogen verstaan, welke de gemeenschap der verborgenheid zij, die van alle eeuwen verborgen is geweest in God, die alle dingen geschapen heeft door Jezus Christus, Ef. 3:9. Nu schijnt het eeuwig ongeschapen licht onder de mensen, waar alle duisternissen van de satan voor moeten vlieden. Gelukkige wereld! Zalige zielen, welke van deze opgang uit de hoogte bezocht worden! Lukas 1:78.

B. Maar ook vereiste het *priesterlijk ambt* van Christus, dat Hij heeft moeten opvaren ten hemel. Het is toch zeker, dat een ieder Priester zijn heiligdom moet hebben, waar hij intreedt met het bloed van zijn geslachte offerande, ten einde de Godheid, Die hij eert, te verzoenen en dezelve toegenegen te maken voor het volk, dat Zijn dienst gebruikt en aanhangt. Zo heeft 's werelds grote Hogepriester, de Heere Jezus Christus, noodzakelijk ook Zijn heiligdom moeten hebben, overeenkomstig de natuur van Zijn opperste priesterambt, hetwelk hij aangenomen heeft voor ons te bedienen, en welk heiligdom geen ander heeft kunnen zijn dan het hoge heiligdom des hemels, *waar Hij eenmaal ingegaan is door Zijn eigen bloed, een eeuwige verlossing teweeg gebracht hebbende*, Hebr. 9:12. Als de allerhoogste en heiligste Priester, komt Hem ook het hoogste en zuiverste Heiligdom toe, waar de eeuwige Godheid Zelf woont. Hij is geen tijdelijk Priester, maar de Priester in der eeuwigheid, naar de onvergankelijke ordening van Melchizédék. Hebr. 5:6. Daarom moet Hij noodzakelijk ook een eeuwig heiligdom hebben, waar nimmer een sterfelijk Priester in gediend heeft, zijnde de eeuwige Tabernakelen des hemels, Lukas 16:9. Hij is door geen menselijke hand gezalfd en geordend, zoals de priesters van Levi, maar Hij is onmiddellijk ingewijd, door de hand van de opperste en almachtige Vader. Daarom heeft Hij ook niet moeten ingaan in het heiligdom, dat met handen gemaakt is, hetwelk is een tegenbeeld des waren, maar in de hemel zelf, om te verschijnen voor het aangezicht Gods, voor ons, Hebr. 9:24. Ja, Hij is ook geen bijzonder Priester, voor een zeker volk, of taal, of natie, met uitsluiting van anderen, maar Hij is de algemene Priester van het ganse menselijke geslacht, dat in Zijn Naam gelooft, zijnde Hij hun aller Borg en Voorspraak bij de Vader, die een Verzoening geworden is voor onze zonden, en niet alleen voor de onze, maar ook voor de zonden der gehele wereld, 1 Joh. 2:1, 2. Daaruit volgt dat Hij dan ook een algemeen heiligdom moet hebben, ten dienste van Zijn algemene kerk, verspreidt in de gehele wereld, hetwelk geen ander kan zijn, dan dat grote huis Zijns Vaders, waarin veel woningen zijn, Joh. 14:2. Daar heeft onze dierbare en eeuwiglevende Hogepriester dan ook moeten heen gaan, dragende in de een hand dat onwaardeerbare kostelijke kruisbloed van het geslachte offer van Zijn Eigen lichaams, en in de ander hand dat allerliefelijkste reukwerk van Zijn heilige voorbeding, om daarmee te verschijnen voor het aangezicht Gods. Wondere heerlijke ingang van onze gezegende Aäron in dat hoge hemelse heiligdom! Wat is dit niet een onbegrijpelijk gezicht voor het oog des geloofs! Nu is de ware Verzoendag gekomen. Laten nu alle heilige en gelovige zielen, in hemel en op aarde, vrolijker zingen en hun stem verheffen dan toen David de Ark des Verbonds overbracht in de burcht Sion, om te wonen in 't midden der gordijnen, 2 Sam. 7:2. Dit is nu de vervulling: *God vaart op met gejuich, de Heere met geklank der bazuin. Psalmzingt Gode, psalmzingt onzen Koning, psalmzingt. ja duizendmaal psalmzingt; want God is een Koning der ganse aarde; psalmzingt met een onderwijzing*, Ps. 47:6-8. Zou onze Heere Jezus Christus dan ook nog op de aarde zijn gebleven? Arme, ongelukkige wereld, als uw Hogepriester en Verlosser maar alleen een werelds heiligdom verkoren had voor het heiligdom der woning van de Allerhoogsten!

C. Eindelijk vereiste ook *Zijn koninklijk Ambt*, dat Hij opvoer ten hemel. Een troon van stoffelijk goud, versierd met parelen en edelgesteenten, is goed genoeg voor die goden der aarde, die de adem dragen in hun neusgaten en die van de troon treden in het graf. Maar wilt gij, o blinde mensjes van de wereld! en gij, o kleingelovigen, deze geduchte Alleenheerser ook op zo een nietige en verachtelijke troon plaatsen? En zou u dan ook begeren om in Zijn koninkrijk naast Hem te zitten, de een aan Zijn rechter, en de ander aan Zijn linkerhand? Ach, wat arme

gedachten! Alzo zegt de Heere: *De hemel is Mijn troon en de aarde is de voetbank Mijner voeten; waar zou dat huis zijn, dat gijlieden mij zoudt bouwen?* Al bouwde gij ook duizend zulke tempelen ineen, zoals die van Salomo, *waar is de plaats Mijner rust?* Want *Mijn hand heeft al deze dingen gemaakt en al deze dingen zijn geweest, spreekt de Heere*, Jes. 66:1, 2. Het is allemaal maar een hoop stofjes, wil Hij zeggen, die Ik vertreedt met Mijn voeten. *Want door Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, die zienlijk en die onzienlijk zijn, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten; alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen*, Kol. 1:16.

Deze Koning der koningen moest dan gaan zitten op een troon, waar zon, maan en sterren, wolken en winden slechts het onbeperkte verwulfsel van zijn. *Onze God is toch in de hemel, Hij doet al wat Hem behaagt*, Ps. 115: 3. Dit moest van onze koninklijken Zaligmaker dan ook zeker en waarachtig zijn, zoals straks in het artikel van Zijn zitting ter rechterhand Gods nader gezien zal worden.

3. *Ten vierde.* Niet minder bespeurt men ook de noodzakelijkheid van Christus' hemelvaart, wanneer men die heerlijke voordelen aandachtig overweegt, welke het gehele lichaam der gelovigen, door de Heilige Geest, verzekering krijgt, uit die luisterrijke verheffing van deszelfs gezegend Hoofd. De Catechismus stelt ons daarvan drie voornamelijk nuttigheden voor, die nooit diep genoeg van ons ingezien, noch hoog genoeg gewaardeerd kunnen worden.

Ten Eerste, dat Hij in de hemel, voor het aangezicht Zijns Vaders, onze Voorspreker is.

Wij arme, doemwaardige zondaren hebben, in het heilig hof des hemels, een alvermogene Advocaat of Voorspreker nodig, zijnde Immanuël Zelf, Die al onze zaken voor de troon van de eeuwige Godheid getrouw moet waarnemen. Brengend daar Zijn eigen bloed, naast Zijn hoogwaardige voorbidding, om alle genade en barmhartigheid van de hemelse Vader voor ons te verwerven. Hij is die Engel, welke de heilige Johannes zag, staande aan het Altaar, hebbende een gouden Wierookvat, aan Wien veel reukwerk werd gegeven, opdat Hij het, met de gebeden aller heiligen, zou leggen op het gouden Altaar, die voor de troon is. Met dat gevolg, *dat de rook des reukwerks, met de gebeden der heiligen, opging van de hand des Engels voor God*, Openb. 8:3, 4. Dit is het heiligste en luisterrijkste gezicht, dat er in de hemel te zien is, namelijk, de grote Verbondsengel, Christus Jezus, als de ware Hogepriester van Zijn gelovige en uitverkoren kerk, de dienst verrichtende voor de troon van God. Zonder deze dienst van de eeuwige Middelaar, in de hemel achter het tweede voorhangsel, zou daar geen zaligheid of enig waarachtig heil kunnen zijn in de wereld, ofschoon alle geschapen Engelen met brandende wierookvaten voor het menselijk geslacht gedurig stonden aan het altaar. Maar *nu wij deze Voorspraak bij de Vader hebben, Jezus Christus, de rechtvaardige, die een Verzoening geworden is voor onze zonden*, 1 Joh. 2:1, 2, nu moeten al de Genadekabinetten des hemels aanstonds wijd geopend worden voor alle gelovigen. Ja, voor de kleinsten zelfs die op Hem maar een hartelijk vertrouwen stellen. De Heere van de hemel roept hen toe: *Ik zal u geven de schatten, die in de duisternis zijn en de verborgen rijkdommen, opdat gij moogt weten, dat Ik de Heere ben, Die u bij uw naam roept, de God Israëls*, Jes. 45:3. Het oprecht zielsgeloof van de arme christenen, die nergens anders enig steunsel meer vinden, grondvest zich nu geheel in de Geest op deze hemelse dienst van Christus, en verlaat zich daarop met een stil vertrouwen, en verwacht nu allerlei nodige genade van boven uit de hemel in nederige lijdzaamheid. Het werpt gedurig ootmoedige gebeden en dankzeggingen, met zuchtingen, kermingen, tranen en klachten, en alles wat het maar heeft, in dat gouden Wierookvat des Engels, Die voor de troon staat aan het altaar. Ja, het werpt zichzelf ook eindelijk daarin, en valt met het kranke en vermoeide hoofd dan neer op de borst van de getrouwe zondaarslievende Middelaar Jezus. Wonderlijke handel, tussen de hemel en de aarde! Niet één gebed raakt er verloren, ja, niet één gelovige traan of zucht van een arm kind van God, nu Christus in de hemel is, als de machtige Patroon en Zaakbezorger van Zijn gelovigen; Die tot hen allen zegt: *zo wat gij begeren zult in Mijn Naam, dat zal Ik doen, opdat de Vader in de Zoon verheerlijkt wordt*, Joh. 14:13. O! hoe mag de allerzwakste en armste gelovige, die er in de wereld is, *nu met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade, opdat hij barmhartigheid moge verkrijgen, en genade vinden, om geholpen te*

worden ter bekwamer tijd! Hebr. 4:16. Want de ontfermende Zone Gods ontvangt in de hemel ook gaarne de ellendigste zuchtigen van Zijn zwakke, stamelende kinderen, die geen rust kunnen vinden voor het hol van hun voet. Hij wacht maar om hen genadig te zijn, en Hij heeft een oneindige waardigheid en verdienste bij Zijn Vader, alzo, *dat Die Hem altijd hoort en Hem niets wil weigeren, wat Hij maar verzoekt voor Zijn gelovigen*, Joh. 11:42. Ja, de Vader zelf heeft hen ook lief, omdat zij Zijn eniggeboren Zoon liefhebben, in Welke Hij Zijn welbehagen heeft. En omdat zij waarlijk geloofd hebben, *dat Die van Hem is uitgegaan*, Joh. 16:27.

Zo kan er dan nu aan de zaligheid van de arme zondaren, die maar alleen hartzondig geloven, en die door de Geest geleid worden, niets ontbreken, noch in de tijd, noch in de eeuwigheid, omdat de Heere Jezus ten hemel gevaren is, *nu volkomen kan zalig maken degenen, die door Hem tot God gaan, alzo Hij altijd leeft, om voor hen te bidden*, Hebr. 7:25. Dit alleen is genoeg, ja overgenoeg, zal het geloof zeggen. *Nu mijn Heere Jezus, mijn Voorspreker in de hemel is, laat dan vrij de satan, mijn boze aanklager, in de hel zijn, ik zal hem en zijn aanklachten niet vrezen. Maar ik zal, met mijns Heilands gerechtigheid bekleed, mijn hoofd nu vrijmoedig opsteken. Want, wie is het die verdoemt? Christus is 't, Die gestorven is, ja, wat meer is, Die ook opgewekt is, Die ook ter rechterhand Gods is, Die ook voor ons bidt*, Rom. 8:34.

2. Ten tweede. Een ander heerlijke nuttigheid van Jezus' hemelvaart is, dat wij ons vlees in de hemel nu tot een zeker pand hebben, en dat Hij, als dat Hoofd, ons Zijn lidmaten ook tot Zich zal nemen.

Dit is voorwaar een kostelijke olie van vertroosting voor de treurige Sionskinderen, veel meer, dan onze zwakke pen machtig is uit te drukken. De wereld is voor hen als een barre, onvruchtbare woestijn, vol krijtend gebrek, moeite en ellende. Zij wonen daar nog uit van de Heere in het zondige vlees. De zonde doet hen de meeste tijd van hun leven tranenbrood eten en bittere wateren drinken. Maar wandelende midden in alle hun omzwervingen, met de staf van de Evangelische beloften in de hand van hun geloof, leunen zij daarop, als zij zeer vermoeid zijn, en verwachten dan met lijdzaamheid, op het einde van hun reis door deze grote woestijn, eens een beter vaderland, namelijk, de stad die fundamenten heeft, welker Kunstenaar en Bouwmeester God is, Hebr. 11:10. Zij vergeten nooit het Woord van hun getrouwe Zaligmaker, dat Hij, voor Zijn vertrek van hier, tot hen allen gesproken heeft, zeggende: En wanneer Ik henen zal gegaan zijn en u plaats zal bereid hebben, zo kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat gij ook zijn moogt daar Ik ben, Joh. 14:3. Dit wonderlijke Woord behelst een hele schatkamer van rijke beloften van zaligheid, die daarin als opgesloten liggen voor het volk; hetwelk de eerstelingen des Geestes heeft, zuchtende in zichzelf, en verwachtende de aanneming tot kinderen, namelijk, de verlossing huns lichaams, Rom. 8:23. Het verzekert hun allen van een gewisse en altyddurende inwoning in de hemel, zodra als zij scheiden van de aarde, op grond van hun waarachtige en onafscheidelijke vereniging met hun hemels Hoofd Christus, door de Geest des geloofs. Want evenals de man met zijn gehele bezitting en heerlijkheid het eigendom van de vrouw is, door de onverbreekelijke band van een wettig huwelijk, zo is ook de gehele Persoon van Christus, met al Zijn Goddelijke heerlijkheid en algenoegzaamheid, het eigendom van alle ware gelovigen. Het geloof zal de hand van geestelijke toe-eigening immers leggen, beide op de Godheid en op de mensheid van de Heere Jezus, Hem omhelzende als Immanuël, of als God geopenbaard in het vlees. Dat heilig vlees van de Zone Gods, eenmaal op de aarde geofferd tot een Zoenoffer voor veler zonden, en nu verheven in de hemel tot de hoogste heerlijkheid, is dan ook het eigen vlees van de gelovigen, die alle leden van Zijn lichaam zijn, van Zijn vlees, en van Zijn benen, Ef. 5:30. Daarom moet hun vlees, dat zo nauw door de Geest met Christus vlees verenigd is, dan ook eens eindeloos bij hetzelfde in de hemel wonen, en in volmaakte heerlijkheid gelijkvormig gemaakt worden, Filip. 3:21. Daarom is het dat de gelovigen dat heilige en verheerlijkte vlees van Christus in de hemel dan nu ook niet anders kunnen aanmerken, dan als een zeker pand, dat zij daar hebben voor de Troon, om hun van de toekomstige bezitting van de Hemel voor eeuwig te verzekeren, en dat Hij als dat Hoofd, hun, Zijn lidmaten, ook eens tot Zich zal nemen.

Dit kan voorwaar niet missen, zegt een gelovige ziel door de Heilige Geest, zo zeker als mijn Heere Jezus reeds in de hemel is, zo zeker zal ik, arm, zondig schepsel, door Zijn genade, daar ook eens zijn. Ik moet bij mijn hemels Hoofd wezen. Dat Hoofd is niet volmaakt zonder Zijns leden. Laat de duivel de zijnen bij zich hebben in de hel, maar Christus moet de Zijnen ook bij zich hebben in de hemel. Hij is daar reeds heengegaan, om mijn woning en

die van al Zijn gelovigen in dat huis Zijns Vaders voor eeuwig te bereiden. Zie, Hij is de Voorloper, Die voor ons ingegaan is in het binnenste voorhangsel, om dat open te schuiven, en ons de weg te banen naar het hemelse heiligdom, Hebr. 6:20. Wat buigt gij u dan neer, o mijne ziel! en wat zijt gij dikwijls al zo onrustig in mij? Nog maar een zeer weinig tijd, en dan zult gij hier Boven in eeuwige vreugde bij uw beminde Zaligmaker zijn, en Hem zien zoals Hij is, 1 Joh. 3:2. Dan zullen uw tranen, uw moeiten, uw strijden en worstelingen, uw smaadheden en verdrukkingen, en al uw ellenden voor altijd ophouden, en geen vervloeking zal er meer tegen iemand zijn. En de troon Gods en des Lams zal daar in zijn, en Zijn dienstknechten zullen Hem dienen, Openb. 22:3.

Ziet, zo zijn de oprechte gelovigen dan nu reeds in hope zalig geworden, Rom. 8:24, en zij vliegen als geestelijke arenden, op de vleugelen van hun geloof, soms zelfs in de hemel, en verliezen dan de wereld uit hun gezicht, met al wat in de wereld is. O, zalig leven des geloofs, als Christus en de ziel van een arme gelovige elkander reeds liefelijk kussen en omhelzen in de hemel! Dit is het, dat de Apostel noemt: *En heeft ons mede opgewekt, en heeft ons mede gezet in de hemel in Christus Jezus*, Ef. 2:6. Wat een wonderwerk! Wij zijn nog ellendig in de wereld, wij dwalen nog ellendig om in die akelige woestijn, en toch zijn wij nu al mede gezet in de hemel. Hoe toch? In Christus Jezus, zegt de Apostel. Ons Hoofd, ons eigen vlees, Christus Jezus, met Wie wij zo nauw verenigd zijn door de Geest des geloofs, is reeds in de hemel en woont daar. Daarom zijn wij ook reeds burgers en burgeressen van de hemel en hebben daar onze wandel, Filip. 3:20. Terwijl wij nog kruipen als wormen op de aarde, zijn wij reeds gezet in de hemel. Laat ons dit maar geloven, zo zullen wij Gods heerlijkheid zien, en ook vurig naar de hemel steeds verlangen!

3. Ten derde. *Eindelijk trekt het geloof ook nog die onwaardeerbare nuttigheid van Christus hemelvaart, dat Hij ons Zijn Geest tot een Tegenpand zendt, door Wiens kracht wij zoeken dat daar boven is, waar Christus is, zittende ter rechterhand Gods, en niet dat op de aarde is.*

Wat kan er nu, in alle manier, toch meer verzekerd zijn, dan de zaligheid van de uitverkoren gelovigen? En hoe zou hen dezelve toch kunnen ontgaan, indien zij daarvan zulke twee hoogwaardige en allerheiligste Goddelijke onderpanden bezitten, zoals het vlees van hun Zaligmaker boven in de hemel, en Zijn Geest, binnen in hun harten, beneden op de aarde? Gelukkige zielen, die daar deel aan mogen hebben! Wie van hen moet hier niet onder wegzinken in een heilige verwondering, en uitroepen met de Psalmist: *o, hoe groot is Uw goed, dat Gij weggelegd hebt voor degenen, die U vrezen! dat Gij gewrocht hebt voor degenen, die op U betrouwen?* Ps. 31:20. Christus houdt hun zaligheid voor hen vast in de hemel, en hangt die als een kroon der rechtvaardigheid daar voor hun ogen op, in Zijn verheerlijkt vlees, waarmee Hij nu gezeten is aan de rechterhand des Vaders. En Hij werkt die door Zijn Geest ook reeds aanvankelijk in hen, hier op de aarde. Wonderlijke verborgenheid! Waar wij alle vleselijke gedachten in zouden verliezen, als wij daar veel gelovig op konden staren. Hij neemt Zijn vlees van ons weg, en brengt dat over in het hemelse Heiligdom, het daar stellende voor het aangezicht van de allerheiligste Godheid, Die niet woont in Tempelen met handen gemaakt, Hand. 17:24. Bovendien zendt Hij ons Zijn Geest in Zijn plaats, *opdat ook Zijn leven in ons sterfelijk vlees zou geopenbaard worden*, 2 Kor. 4:11, *opdat wij niet naar het vlees wandelen zouden maar naar de Geest*, Rom. 8:1. Zolang als Hij Zijn vlees hier bij ons hield op de aarde, zagen de gelovigen ook meest op dat vlees, en zo strekte het hun toen als een donker voorhangsel voor de glansrijke heerlijkheid van Christus, zodat die door het oog des geloofs zeer weinig recht gezien kon worden. En toen was het: *de Heilige Geest was nog niet, overmits Jezus nog niet verheerlijkt was*, Joh. 7:39. Maar dat voorhangsel van het vlees van de grote Middelaar werd zodra niet gescheurd in Zijn dood, en weer hersteld in Zijn opstanding, en toen weggenomen en omhoog opgetrokken in het heilighdoms des hemels, of zie, de Geest des Heeren, de kracht des Allerhoogsten, werd aanstonds gezonden in de wereld. Zoals Hij ons bij Zijn heengaan beloofd had, zeggende: *het is u nut, dat ik weg ga, want indien ik niet weg ga, zo zal de Trooster tot u niet komen, maar indien ik heen ga, zal Ik Hem tot u zenden*, Joh. 16:7.

Christus' hemelvaart heeft de hemel geopend, en die geopend zijnde, is er een gulden regen des Geestes neergedaald op het droge aardrijk, *zoals de dauw van Hermon, die neerdaalt op de bergen van Sion*,

Ps. 133:3. Die heeft daar een ganse heerschaar doen tevoorschijn komen van boodschappers van een goede tijding van apostelen, profeten, evangelisten en van herders en leraars, Ef. 4:11. Die als de kanalen of springaders zijn, door de eigen hand van de verheerlijkte Koning Jezus uitgehouwen, om al de plaatsen van de bewoonde wereld en zelfs de schraalste landen en de onvruchtbaarste heiden der afgodische natiën door middel daarvan te besproeien met de wateren des levens, zodat deze ras in edele beemden en luthoven en in bloeiende christenkerken werden veranderd. Toen werd de voorzegging van de profeten vervuld: *in de woestijnen zullen wateren uitbarsten en beken in de wildernis. En het dorre land zal tot staande wateren worden en het dorstige land tot springaders der wateren*, Jes. 35:6, 7. En vandaar zijn ook de gaven van de Geest tot ons gekomen, die van nature immers heidenen zijn. Want de Messias, *opgevaaren zijnde in de hoogte, heeft gaven genomen, om uit te delen onder de mensen, ja ook de wederhorigen, om bij Hem te wonen*, Ps. 68:19. Zo menig oprecht christengelovige als er in de wereld is, is nu ook zelf een tempel van de Heilige Geest, 1 Kor. 3:16, en een woonstede Gods in de Geest, Ef. 2:22. En diezelfde Geest, welke zij door de prediking des geloofs eenmaal ontvangen, wijkt nooit weer van hem, Joh. 14:16, omdat Hij hun geschonken word, als een Tegenpand van Christus, in hun harten. Waarmee Hij hen, als Zijn eigendom, dat Hij door Zijn bloed verkregen heeft, genadig komt verzegelen, zoals de Apostel dit zonder onderscheid getuigt van alle ware gelovigen: *in Welken gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met de Heilige Geest der belofte, Die het Onderpand is van onze erfenis, tot de verkregen verlossing, tot prijs Zijner heerlijkheid*. Ef. 1:13, 14. Zie ook Cap. 4: 30. Christus zet het merk van Zijn Goddelijk Beeld op hun aller zielen, nadat Hij hun inwendig wederbaart en vernieuwt door Zijn Geest, waaruit die nauwe gemeenschap tussen Hem en hen dan geboren wordt, *wonende Hij Zelf door het geloof in hun harten*, Ef. 3:17, en zo hangen zij de Heere van hun zijde ook aan, dat zij één Geest met Hem zijn, 1 Kor. 6:17. En mitsdien Christus nu in de hemel is aan de rechterhand des Vaders, zo werkt Zijn Geest dan ook een hemelsgezinde gestalte in Zijn leden, die op de aarde zijn en die gedurig van hun hemels Hoofd de geestelijke invloeden ontvangen. Als de Geest des geloofs doet Hij hun geloof, door het zorgvuldig gebruik van de evangelische middelen, dan ook steeds aanwassen en toenemen, zodat zij in hetzelfde allengs meer geworteld worden en meer vastigheid bekomen. Naarmate hun geloof aanwast, sterft de liefde der wereld ongevoelig in hen. *Want al wat uit God geboren is overwint de wereld, en dit is de overwinning, die de wereld overwint, namelijk ons geloof*, 1 Joh. 5:4. Christus is het Licht der wereld. Hoe meer Hij dan Zijn inwoning neemt in onze ziel door Zijn Geest, hoe Hij ons meer bevindelijk onderwijst van 's werelds ijdelheid, ledigheid en van deszelfs alleszins, ellende en rampzaligheid, dat *die toch geheel ligt in het boze*, 1 Joh. 5:19. Waartegen Hij ons dan zoveel doet smaken in de Geest van Zijn zoete hemelse liefde en gemeenschap, dat onze zinnen en genegenheden liefelijk bewogen en hemelwaarts getrokken worden tot onze allerdierbaarste Zaligmaker. Wij aanschouwen Hem dan hoe langer hoe meer in Zijn gadeloze schoonheid en heerlijkheid. De Zon der Gerechtigheid gaat steeds hoger over ons op, en wij worden dan naar datzelfde beeld in gedaante ongevoelig ook vernieuwd en veranderd, *van heerlijkheid tot heerlijkheid als van des Heeren Geest*, 2 Kor. 3:18. En langs die weg krijgen wij dan, door een gedurige strijd en worsteling, een toenemende overwinning over de wereld en over de inwonende verdorvenheid. Onze harten worden allengs van de aardse banden losgemaakt door het hemelse leven van Christus, waar zij nu in overgaan. Wij krijgen een geringe achting voor de zichtbare dingen en voor alles wat maar een stoffelijk en vergankelijk wezen heeft. Het alleruitmuntendste schepsel zelfs verliest nu zijn glans en aangenaamheid en komt ons zo bekoorlijk niet meer voor dan wel voorheen, toen de satan onze arme, blinde zielen zo gebonden hield in deszelfs betoverende strikken. Onze dagelijkse smarten en verdrukkingen en die dodingen, welke wij altijd in het vlees met ons moeten omdragen, zijn de gezegende hulpmiddelen, door welke de wereld ons gemaakt wordt als een bange en nare woestijn.

O, zegt de ziel en zucht ook duizendmaal, *wat is mij deze wereld niet een benauwde plaats! Wat zwerf ik daar niet ellendig om onder de dorre doodsbeenderen! Wat ontmoet ik daar niet een grondeloos gebrek van de Geest! Wat al ijdelheid, godloosheid en geveinsdheid! Hoe bitter valt mij dat lichaam dezès doods! Rom. 7:24. En dat gruwelijk hart, dat onheilig vlees, hetwelk ik overal met mij voer! Ach, wanneer zal ik dat eens afleggen? Wanneer*

zal ik eens bij mijn heilige Zaligmaker in de hemel zijn? Hoe lang zal ik hier nog wonen bij de geesteloze wereldkinderen, de vijanden van mijn Heere, die Hem dagelijks kruisigen? Mijn Jezus zal immers haast komen, laat ik Hem toch stil verbeiden, Hij zal nog maar een weinig vertoeven. O, ik weet immers in Wie ik geloofd heb, ik weet aan Wien ik mijn arm hart geheel verbonden en overgegeven heb en ik ben verzekerd, dat Hij machtig is mijn pand, bij Hem weggelegd, te bewaren tot die dag, 2 Tim. 1:12. Als ik zat zal zijn van onrust en van kwelling, van smaadheid en ellende, van zonde en duisternissen, van gebrek en mishandelingen en van duizend tegenspoeden, welke ik hier geleden heb, dan zal mijn Verlosser mijn ziel uitrukken uit deze ruisende kuil. Hij zal mij (wonderlijke genade) dan bij Zich opnemen in de hemel. Daar zal ik niet meer zondigen, daar zal de satan mij niet meer verzoeken, daar zal ik de Heere niet meer missen, daar zal de wereld mij niet meer haten, noch enig schepsel mij meer verleiden. Alles, alles zal dan heilig zijn, ja eindeloos volmaakt heilig. Wat zal ik, doodbrakende worm, toch meer spreken? zoals Hij het mij heeft toegezegd, zo zal Hij het ook doen. Ik zal nu al zoetkens voorttreden al mijn jaren, vanwege de bitterheid mijner ziel, Jes. 38:15.

Deze is die zalige werking van Jezus' Geest, die ons doet bedenken de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn, Kol. 3:2. Gelukkig volk van God, in welker harten deze gebaande wegen zijn en dat zulke edele vruchten mag plukken van Christus' hemelvaart! Dan wordt eerst de kracht gesmaakt van Zijn dierbare belofte: *En Ik, zo wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn, zal ze allen tot Mij trekken*, Joh. 12:32. Och gij gelovige zielen, lijdt dan maar geduldig alle verlies naar het vlees, als gij daardoor maar iets van deze winst bekomen mag! Klaagt niet al te zeer over uw kruis, als het u mag voeren naar de hemel. Vindt uw hemelse Vader goed, uw weg rondom met doornen te betuinen, dan zal uw Zaligmaker u ook prijzen en van u zeggen: *zoals de lelie onder de doornen, zo is mijn vriendin onder de dochteren*, Hoogl. 2:2. Indien de wereld u wil afsterven, omdat zij niets aan u heeft, wees er maar niet eens bedroefd over, maar laat ze sterven. O, of wij meer geestelijk gezind waren, wij lieten haast alles sterven, als Jezus maar in ons mocht leven. Wij zouden dan maar goede moed hebben en meer behagen hebben, om uit het lichaam uit te wonen en bij de Heere in te wonen, 2 Kor. 5:8. Maar wie anders dan de hemelse Geest des Vaders en des Zoons zal ons die zalige les kunnen leren?

Deze zijn dan de dierbare nuttigheden, welke het christengeloof trekt uit die Goddelijke hemelvaart van 's werlds gezegende Zaligmaker. Hoe meer de arme kinderen Gods dezelve overwegen, hoe meer waarachtige troost zij daaruit zullen scheppen in hun ellendige droefenissen. *Heere!* zegt een hemelsgezind gemoed, *bij deze dingen leeft men en in alle deze is het leven van mijn geest*, Jes. 38:16.

Zij die gewoon zijn bij de ijdelheden te leven, zullen gereed zijn, om het maar voor talmerijen te achten en voor onnuttigheid redeneren. Want het is hun alles als een verzegeld boek, waar zij niet in lezen kunnen. Hoe zouden de onzienlijke dingen van Christus en van de hemel toch naar de smaak kunnen zijn van de vleselijk gezinde wereld? **De schijnheilige zelf en de ijdele praatchristenen** zullen hier snel hun bekomst vinden. Zij hebben de stukken van hun religie al wel genoeg geleerd. Dat Christus in de hemel opgevaren is, zulks weten en geloven zij zonder een brede meditatie. Helaas, hoe walgen veler harten niet van dit hemelse manna! Het is maar waarheid zeggen zij, welke men op de leest van zijn verstand zolang en breed kan trekken als men wil. Arme zielen, indien u het zout van de heilige Evangeliewaarheid al reeds smakeloos geworden is, waarmede zal het dan gezouten worden? O, laf Christendom! Wat is al uw geestelijk gepraat toch anders dan het wit des dooiers? U kunt het gezonde Bijbelvoedsel niet verdragen, omdat uw zielen gewoon zijn met as gevoed te worden en omdat de maag van uw hart reeds bedorven is door de draf van de verleidende inbeelding.

Maar daar is een ander soort van ongelukkige geveinsden, welker geest altijd hinkt en kreupel gaat op twee gedachten en gewoonlijk zweeft tussen hemel en aarde. Deze mensen zullen ras hun toestemming geven aan een Evangelische verhandeling van 's Heilands hemelvaart, want zij hebben ook smaak gekregen in die Goddelijke waarheid. Zij hebben enige bevattings gekregen van het geheim dat daar in steekt. Dat licht van de hemel heeft hun denkbeelden aan de buitenste kant ook liefelijk beschenen en het heeft hun zinnen en hartstochten op een aangename wijze beroerd. Ja, zij werden van de heldere

glans van die Goddelijke waarheid wel eens zodanig bestraald, dat het wonderlijk met hen toe ging. Het was eveneens alsof zij Christus zelfs in de hemel met hun ogen aanschouwden en alsof Hij van daar met Zijn heerlijkheid op een bijzondere wijze aan hen kwam verschijnen. Daar zijn er ook onder die bedrogen zielen, die van Christus' verschijning weten te spreken, als hadden zij Hem onder de een of ander gedaante lichamelijk zelf aanschouwt. Wij zwijgen van een zeker volk, hetwelk de Satan in zodanig weet te begoochelen, dat zij niet dan van gezichten en verschijningen van de Heere Jezus dromen en hoe zij ook soms als in de hemel opgenomen worden. Voorwaar, wat kan een levendige verbeeldingskracht van bedorven hersenen in een bedrieglijk en schijngeestelijk licht van de satan niet al zeldzame en wonderlijke dingen zien! En wie is machtig om de grondeloze diepten van zo'n hels bedrog na te speuren? De Apostel heeft het Christendom ook ernstig gewaarschuwd *tegen de geestelijke boosheden in de lucht*, Efeze 6:12. Wat zijn dit toch voor dingen? In de grondtekst lezen wij eigenlijk *de geestelijken der boosheid in de bovenhemelse of in de bovenhemelse plaatsen*. En toch blijven wij hier al even wijs, wat wij er door verstaan zullen, indien wij door het ware licht van de Geest niet enigszins onderwezen worden, hoe er ook bovenhemelse boosheden van de satan zijn, zowel als aardse en onderaardse boosheden. Die *bovenhemelse boosheden* zijn allerverschrikkelijkste gruwelen en diepten van het listige bedrog van de duivel. Als de mens in de grond van zijn gemoed geheel onvernieuwd en vleselijk blijft en niet waarlijk treedt uit zijn oude, vervloekte natuurstaat en toch een hemelse glans en gedaante en een schijngeestelijk Christendom aanneemt, als de satan de geest is en de engel des lichts, die de snaren kunstig spant en de raderen van het gemoed beweegt, om de mens het onderwijs te geven in de bovenhemelse dingen van Christus en van het evangelie. Daar is hij dan in de rechte school om dit slag van hemelse boosheid, helaas, ongelukkig te leren tot zijn eeuwige verblinding en verderf. Want daar zijn geen mensen in de wereld wier bekering in alle manier bezwaarlijk en zeldzamer valt dan van die rampzalig geestelijk gezinden, welker harten de satan eenmaal terdege dronken heeft gemaakt uit die beker der zwijmeling. Daar volgt dan gewoonlijk een geest des diepen slaaps op, Jes. 29:10, en dan komen er ras in het gemoed allerhande dromen en schimmen en schaduwbeelden zonder einde, totdat het ellendige volk in die maalstroom geheel versmoord en te gronde gaat.

Maar, diezelfde alvermogende hand, die in den beginne tussen het licht en tussen de duisternis een waarachtig onderscheid gesteld heeft, heeft hier ook een wezenlijk onderscheid gesteld tussen de zuivere geloofswerkzaamheid van Zijn Geest in de harten van Zijn uitverkoren kinderen en tussen allerlei listig satansbedrog in de harten van de rampzalige geveinsden. Want als zij nu ook geestelijk op hun wijze met de hemelvaart van Christus handelen, zo zal toch de ondeugende verrotheid, van hun werk in deze drie dingen altijd openbaar worden wanneer er maar licht is om het te bezien.

1. Zij weten niet wat het is, een oprecht gelovig gebruik van Hem te maken, als hun Voorspreker in de hemel, voor het aangezicht van Zijn Vader. Zij mogen de letter van die heilige Evangelieleer ook wel genoeg bevatten, maar zij weten geen raad om dezelve met hun gemoed, tot zaligheid, gelovig te praktiseren. Omdat hun geest, door een levendig gevoel van de last van de zonde en van de vloek van de wet, nimmer geheel vernederd en verslagen is geworden, zoals alle ware gelovigen dit ondervinden, zijn zij dan ook nooit in het geval of de gelegenheid geweest, waarin zij het eigenlijke geloofsgebruik van de hemelse verdiensten en het Middelaarsambt van Christus, recht bevindelijk hebben kunnen leren tot verkrijging der zaligheid. Een gelovige, die waarlijk arm van geest is, zal met zijn hart alleen steunen op de Heere Jezus, en hij grijpt gedurig, in geloof, Zijn Zoenoffer en Voorbidding aan, als hij waarlijk tot de Goddelijke Majesteit zal naderen. En hij laat zich dan zo van Hem, als Middelaar, door de Geest en door de beloften van het Evangelie tot de geopende troon der genade in ware boetvaardigheid leiden. Maar een huichelaar rust altijd heimelijk op zijn licht, gaven, genietingen en gestalten. Als de wind van waan en inbeelding slechts enigszins helder in zijn zeilen blaast, dan is hij vrijmoedig in zijn toenadering tot God. Dan meent hij, is Christus wel zijn Middelaar en Voorbidder bij de Vader,

hoewel hij Hem toch metterdaad als zodanig niet nodig heeft, en ook geen hartelijk vertrouwen des geloofs op Hem stelt. Het is de geveinsden niet mogelijk, hun hoofd en hart zo laag te buigen voor een Middelaar, die de arme verloren zondaars inleidt tot God. Zij gaan wel bezijden Christus heen tot de Vader, maar nooit door Hem. Christus is voor hen, zoals het oog van een naald voor een kemel. De armoede zal best leren bedelen, maar een geveinsde weet van geen geestelijke armoede, en daarom weet hij ook niet wat het te zeggen is: *totnogtoe hebt gij niet gebeden in Mijn naam. In dien dag zult gij in Mijn naam bidden*, Joh. 16:24, 26. Nochtans weten zij wel een kunstig gesprek van deze dingen te voeren.

2. Ook verstaan zij niet recht wat het in heeft, de Heere Jezus in de hemel te hebben, als een zeker Pand van hun waarachtig aandeel aan de hemel en van hun toekomende zaligheid door Hem. Want, of hun eigen gemoed, hoe weinig zij er ook naar mogen luisteren, veroordeelt hen toch heimelijk, dat er geen ware geloofsgemeenschap bestaat tussen Christus en hun zielen, en dus kunnen zij zich met hun kwade consciëntie geenszins op Hem, als op een zeker Onderpand, gerust verlaten. Maar zij blijven altijd hangen en dobberen tussen hoop en vrees, zoals als veler rampzalig lot is, of anders worden zij, door het glinsterend schijnsel van het verleidend waangeloof wel zodanig verblind, en zinken dan met hun geest zo diep in het rampzalig bedrog van de satan, dat hij zich de gemeenschap van Christus lichtelijk inbeelden, en die zichzelf toe-eigenen op een valse grond. Dan verwachten zij namaals ook een erfdeel in de hemel, en stellen vast dat hun Zaligmaker hun plaatsen daar zeker bereid heeft. Maar zie, zij omhelzen Hem nochtans nooit in een ware armoede des geestes als hun Goddelijk Hoofd en vlees in de hemel, en zij vertrouwen niet met een waarachtig hart op Hem alleen, als op een zeker Onderpand, dat hen van de eeuwige zaligheid vast verzekert. Wat anders is het waar, hartelijk vertrouwen van een arm gelovig gemoed op Christus, met oprechte liefde, eerbied, hoogachting en standvastige aankleving, en met een ernstige poging om Hem in alles steeds te behagen, om alles voor Hem te verzaken, en om Hem alleen, als een algenoegzaam Deel, te omhelzen; en wat anders is een losse inbeelding en een vals vertrouwen, spruitende uit de bedrieglijke gronden van het verderfelijke waangeloof. Waar het gemoed dan heimelijk op blijft rusten, zonder een hartelijke liefde en hoogachting voor de Heere Jezus, en zonder Hem, door de Geest des geloofs, standvastig aan te kleven. Hoewel de vijgenboom van de aardse genietingen niet mocht bloeien, en er geen vrucht aan de wijnstok mocht zijn, Hab. 3:7. Helaas, indien de gronden van der geveinsden ijdel vertrouwen op Christus maar eens zo sterk geschud worden, dat zij beginnen te waggelen en weg te zinken, dan zal men snel genoeg gewaar worden, hoe vast zij Hem, als hun Hoofd en Onderpand in de hemel, waarlijk hebben omhelsd en aangehangen. Want wat is de verwachting van de huichelaar? *Zal God zijn geroep horen als de benauwdheid over hem komt? Zal hij zich verlustigen in de Almachtige? Zal hij God aanroepen t' aller tijd?* Job 27:8-10.
3. Eindelijk, de geveinsden zullen met al hun werkzaamheid omtrent Christus en Zijn hemelvaart nimmermeer geraken tot een ware hemelsgezinde gemoedsgestalte, zoals de vrucht van de Geest is in de oprechte kinderen van God. De beste hemelsgezindheid van de huichelaar is toch maar een nagebootst bedrieglijk konterfeitsel, en wezenlijk niet anders, dan slechts een vergulde of vergeestelijkte aardsgezindheid. Zij mogen de grove vleselijkheid verzaken, maar zij verzaken nooit de fijne vleselijkheid. Al mesten zij zichzelf niet, zoals ander wereldkinderen, met de vuile draf van de aardse wellusten, rieken zij toch altijd aan de subtiële geesten van het ijdele wereldwezen, hetwelk hun rechte element is. En wanneer zij al mogen schijnen zoveel niet op te hebben met de grote wereld van de zienlijke schepselen, zo hangen zij toch de kleine wereld van hun *eigenzelf* onafscheidelijk aan. Eigen lof en eer, eigen zin en wil, gemak en genoegen, licht en wijsheid, gaven en hoedanigheden, en de gehele omtrek van geestelijke gestalten, genietingen en werkzaamheden, waarbij zij gewoon zijn te leven, deze dingen zijn de Dagonen welke zij dienen en waar de genade van Christus nooit krachtadig aan gewerkt heeft, om dezelve te verbreken. Die

hen deze afgoden wil zoeken te ontnemen, en het alles in het rechte licht, als blinkende zonden, bij hen zou behandelen, die zal dan wel snel gewaar worden, van wat fatsoen dezer mensen hemelsgezindheid is.

Kortom, de tegenspoed mag de tijdgelovigen doen verlangen naar de hemel, en hen doen wensen om bij Christus te zijn, maar in de zomerse dagen van hun gewenste voorspoed, wanneer zij in eer en achting zijn, willen zij liever genoeglijk van Christus en de hemel spreken, dan naar beide sterk verlangen. En als zij toch van hier moeten scheiden, dan zouden zij wel allemaal graag zeggen: *ik zal in mijn nest de geest geven, en ik zal de dagen vermenigvuldigen als het zand*, Job 29:13. Daar hebt u de grond en wortel van de zaak en al de rest is maar een glinsterende vertoning.